

CO PAN TOMÁŠ ZAPOČAL A JAN KONFRŠT DOPOVĚDĚL

Pan Tomáš napsal mnoho knih. Didakticky obdivuhodné a krásně vytříbené texty, v nichž sděloval nesdělitelné, pro co nejsou slova. Vždy jsem obdivoval, jak z několika stran popisuje TO, co je ve své podstatě slovy nepopsatelné, neboť TO existuje za slovy, nad slovy, mimo slova. Jako kdyby chtěl tanečník popsat nepopsatelný útvar, třeba myšlený kruh na černé ploše jeviště a tak se k němu z několika stran přibližuje a vždy se špičkami zastaví na jeho obvodu a postupně dá vzniknout pocitu, že toto je kruh. Jde to. Slovy i beze slov. Za myslí. V pocitech.

(G. Jobbin měl jednou úžasné taneční představení Mebiův proužek, kde dokázal tancem vyjádřit nekonečno a ono tam, na jevišti Archy, vzniklo a bylo. To přestavení končilo absolutní tmou, která tmou nebyla, byla nekonečnem.)

Knihy pana Tomáše, které mne oslovily nejvíce, vyznačují v "nabízení". Na úvod považuji za zajímavé jeho Paměti mystika I. a II., v nichž ze skromnosti vypráví o sobě jako o svém dobrém známém. Příklad jedné z cest hledání a sdělování. Objevné jsou jeho knihy 108 meditací, Úvod do integrální jógy, Umění klidu mysli a další. Pro mne byla nejcennější Jóga pozornosti. A pak všechny jeho knihy poslední: Poselství (napsané společně se ženou Mílou), Tajemné absolutno, Nebeská stezka.

Jeho mnohé přednášky jsou pouze na kazetách. Mají úžasné kouzlo autentického sdělení. Jak ty živě natočené, nejčastěji v pražské Lucerně, tak i ty nahrané ve studiu či doma. Laskavý moudrý hlas hovoří o podstatě bytí s takovou samozřejmostí a okouzlením, že touha po poznávání vzniká za každou větou a je větší a větší. A pozoruhodné jsou i jeho společné meditace na kazetách. Mají krásné kouzlo. Myslím, že zaujmou i ty, co společné meditování nevyhledávají.

Témat, kterými se pan Tomáš zabývá, je mnoho. Ale jedno z nich je stěžejní. Bůh, Absolutno a my.

Pokusím se přepsat něco ze slov pana Tomáše, z jeho přiblížení naší podstaty, přiblížení Absolutna.

"Největším paradoxem naší doby je, že o tom, co je základem všech bytostí, totiž o Absolutnu, nemají lidé bohužel ani ponětí. Toto empirické vědění je nesmírně vzácné v celé historii lidstva. Kdyby nebylo tohoto živoucího pozadí všeho, nebylo by ničeho."

"Žádný z nás, jak jsme tady, nikdy v životě neopustil své božské bytí, to jest podstatu své existence, a ani ji opustit nemohl, i kdyby nakrásně chtěl. Jeho nevědomost mu však nedovolila, aby si tuto skutečnost plně uvědomil.

Tato všudypřítomná podstata - totiž božské bytí - je neviditelná, avšak existuje v každé bytosti. Je to naše bytí, náš život, životní existence, naše skutečná životní báze, bez níž bychom nežili, ba ani trvale na tomto světě neexistovali. Jenže většina bytostí si ji prostě neuvědomuje, nebo o ní ani neví. Říká se jí lidově duše a není to vlastně nic jiného než síla Absolutna nebo-li Bůh v nás, boží emanace, Nadjá. Jedině tenkrát, když člověk konečně začne hlouběji přemýšlet a svá uspokojení hledat nejen v zevním světě, ale i ve vlastním nitru, má naději, že se mu podaří tuto sílu odhalit."

A jinde o Absolutnu říká.

"Vnitřní nekonečné Vědomí je čistá mysl Absolutna. Je věčná, nepopsatelná.

Říká se tomu Bytí, Čistá nebo Prvotní Mysl, Sat, Čit, Ánanda, čili existence, vědomí a blaho, nebo Brahma atd.

Nikdy nebylo, není a nikdy nebude nic, než tato Čistá Mysl.

Tuto Čistou Mysl neznáme, ačkoliv v ní trvale žijeme. Vnější uvědomování však známe docela dobře. Vnější uvědomování je však pouze klamná varianta, či lépe řečeno, iluze čisté mysli. Vítězstvím čisté

mysli nad touto iluzí se právě vrací jakoby čistá mysl do svého původu a ryzího stavu. Je to tak, jakoby Stvořitel v některém z nás zamýšlel ukončit svou stvořitelkou "hru" poznáním sama sebe.

Bytí, čili Čistá Mysl, je definicí Boha z hlediska člověka. Z kosmického hlediska je to absolutní skutečnost. Všechno, co vidíme a zažíváme, včetně nás samých, osoby, věci, jména, události, jsou všechno jen různé formy vibrací téže čisté mysli.

Příčinou objevení se vesmíru je Mája, mající dvě síly.

Vikšepa Šakti je první ze sil stvořitelky Máji, která je příčinou objevení se vesmíru. Právě pomocí této síly se Čistá Mysl Absolutna (Brahma) jeví jako projevená mnohost (Logos, Bůh Stvořitel).

Avarána Šakti, druhá ze sil, je zakrývající síla, neumožňující vidět rozdíl mezi vnitřním JÁ (Átmanem), Posledním Pozorovatelem v nás a EGEM. Taktéž neumožňuje vidět rozdíl mezi absolutnem a poznaným vesmírem. Tato síla rozdíl skryje svými jmény a tvary. Nebýt této síly, Bůh by byl poznáván ve všem."

Jak se k poznání Absolutna přiblížit?

"Jako kdyby nás někdo zahalil do nepropustného, neviditelného pláště, závoje klamu. Ne, my se nemusíme osobně povznášet do sfér vyšší duchovnosti, do sféry Božství, abychom dosáhli k Bohu, jak se o to stále pokoušíme meditacemi, zklidňováním mysli, zušlechťováním a zjemňováním citů, smyslů tak dále, prostě dosavadní dlouhou duchovní cestou, vedeni radami duchovních učitelů. My se musíme bezpodmínečně **osvobodit** od tohoto závoje klamu, který nás svírá jako hroznýš kořist, nebo jako svěřací kazajka duševně nemocného, a vrátit se do původního božského stavu absolutní **čistoty**, v němž jsme existovali ještě dřív, než jsme se poprvé narodili."

Kde je kámen úrazu?

"Příčinou je nevědomost o Pravdě, nevědomost, kterou jsme si během životů sami nastolili a jíž jsme pak Pravdu zastřeli. Na tento stav jsme si zvykli a přijali jej jako svou přirozenost. Ne, nejsou to závitky hroznýše ani svěřací kazajka bláznů, co nás poutá. Tím, co nás poutá, je iluze ega. Nic jiného, než pouhá nesprávná a nepravdivá myšlenka ega, které se spojilo s tělem a které brání člověku opět přímo pohlédnout k Pravdě, i když - ačkoli o tom ani neví - ji nikdy neopustil."

Jak jsme k tomu všemu přišli?

"Proč je to právě naše vlastní ego, jež normálně docela dobře ke svému životu potřebujeme, které nás přivedlo k této zoufalé oddělenosti? Vždyť ego je vlastně svým způsobem čisté. Je to čistý, přímý papsek Nadjá, který však dopadá na naše závislosti, na naše negace, zvyky, touhy, nevědomosti, které pocházejí z mnoha a mnoha našich životů, kterými jsme již prošli a prožili je a sami sobě si své závislosti napěštovali."

"Záleží jenom na nás, k čemu se přikloníme. Budeme-li se s egem dále spojovat a vyhovovat jeho přáním a závislostem, nebo zda se od něho odvrátíme směrem k Nadjá tak, abychom o Nadjá nejen prakticky věděli, ale abychom vždy a každým způsobem mu stáli tváří v tvář a řídili se jeho vnitřními postupy. K tomu je ale třeba zaměřit celý život. Nestačí nadále uctívat výtvoř Boha a jeho znamení, ale přímo jeho samotného."

Jak?

"Skrze Nadjá. Nadjá není jen symbolem Boha, ale přímo ho reprezentuje. Je jeho emanací, vyzářováním."

Proč nemůžeme ego hned teď eliminovat, zrušit?

"Především proto, že nese při sobě jistý prvek nesmrtelnost, neboť pochází z Nadjá."

"Hlavně však proto, že ego - třebaže nemá vlastní existenci, ale čerpá ji z Nadjá - je kořenem veškerého našeho myšlení a citění, které zatím potřebujeme."

"Současně je ego vyšší částí rozumu, z čehož je vidět, že ho zatím opravdu nutně potřebujeme, neboť rozum používáme stále a čím dál víc".

"Mám však pro vás radu. Zní: 'Namísto pomalého postupu ze současného omezení ega k budoucímu spojení s Bohem **přesuňte svou identifikaci** (čili ztotožnění) **z ega a těla na Nadjá!** Tím se Nadjá přiblížíme.

Co to znamená "z ega a těla na Nadjá"?

"Z hlavy do srdce!"

"Z myslí do duchovního srdce."

"Odložil jsem ztotožňování se s egem, které sídlí hlavně v hlavě, a začal jsem považovat své pravé Jáství čili Nadjá za Boha. Ono je přímou a živou emanací Boha, jak už jsem řekl. A ztotožnil jsem se s ním."

V knihách Poselství, Tajemné absolutno a Nebeská stezka je pokračování. Ale nemusí být hledáno jen v knihách, ve slovech učitelů. Vždyť učitelem může být každý sám sobě. Vše potřebné nosíme stále sebou a nikdo nám to nemůže vzít a schovat. Schováváme si to (zastíráme) sami!

A ještě si dovolím dva výňatky z přednášek.

Jedna byla o vstupech do Absolutna. Osobní svědectví, osobní prožitky pana Tomáše.

Doteky Absolutna přinášejí osobní individuální prožitky, svědectví o nich mohou být různá. Dvě bytosti, které nahlédnou, nepřinesou stejná svědectví.

O jednom svém vstupu do Absolutna pan Tomáš píše.

"Náhle to tu bylo. Stal jsem se opět jediným bodem bytí. A kolem mne teď byly miliardy miliard stejných živých bodů bytí, jako byl ten můj, a můj bod s nimi splynul, jako kdyby k nim odjakživa patřil. A pak se vše zas obratem proměnilo v jediné, nekonečné, živé, neviditelné **jáství**."

Ten druhý slíbený výňatek marně hledám v originálním záznamu. Zatím budu tlumočit jen volnými slovy, časem rád doplním přesněji. Ale jde jen o princip. Sdělení dvou vlastností Absolutna, které mne kdysi velmi zaujalo, ač jsem je ještě mnoho nechápal.

Absolutno má dva stavy.

Jedním stavem je absolutní klid. Absolutní nepředstavitelný klid.

Druhým stavem je absolutní pohyb. Absolutní nepředstavitelný tvůrčí pohyb.

To je v principu celé. Je to prosté. A je to tajemné.

Do určité chvíle - pak je to jen krásně prosté a prostě krásné poznání...

* * *

A zde symbolicky uložím symbolickou knihu pana Tomáše mezi knihy - přátele a symbolicky ze stejné poličky vyjmu knihu Jana Konfršta a otevřu ji záměrně na konci.

* * *

Souhrn:

"Zlomový okamžik ve vývoji vesmíru nastal, když animální tvor vyslal první myšlenku. Byl to počátek inteligentního života, vznikl člověk, oživující prvek vesmírů (*ano, správně, množné číslo*). Vytvářením dalších myšlenek vzniklo Vědomí, které převzalo nejen řízení veškerých fyziologických funkcí člověka, ale stalo se postupně naší podstatou.

Vědomí, které je souhrnem všech vzniklých myšlenek, nazýváme Bohem. Bůh je energie, je prvním z nás, pramenem našeho života, naší podstatou. Je námi a my Jím.

Jako duchovní bytosti žijeme v karmickém prostředí. Poznáváme na základě příčin a následků, žijeme následky svých předcházejících rozhodnutí. K tomu nám slouží lidské tělo, jehož existence je podmínkou duchovního života a jeho tvoření. Žijeme v přírodním prostředí, které dlouhodobě ovlivňujeme.

Duchovní cesta je prostředkem k poznání smyslu života, je ryze praktickou činností, slouží nám žít obyčejný všední život v jeho nepřeborné kráse. Umožňuje nám žít v radosti, v plném zářícím zdraví a bez trápení. Výsledkem duchovní práce je nezczitelné poznání - naše duchovní bohatství."

A nyní otevírám knihu na jejím druhém konci, čili na začátku. Úplném začátku. A vyjímám pár vět.

Předmluva

"Léta jsem čekal na to, až se budu smět podělit o všechno to, o mi bylo dovoleno poznat."

"Vydejte se po stopách všech těch, kteří nám ukázali cestu v minulosti a staňte se těmi, kteří budou nositeli naděje pro budoucnost. Nezapomeňte však zůstat nohama pevně na zemi. I tehdy, když vás vlny nadšení z poznaného vyzvednou vzhůru a právě v těchto chvílích. Zasloužíme si to všichni. I naše krásná planeta."

Jan nepřednáší. A zatím ani mnoho nepíše. Ve srovnání s panem Tomášem. Povídá si. O čem? O všem. O všem, co je pro tazatele důležité z hlediska jeho Cesty životem, z hlediska jeho cesty k Poznání. Čisté otázky přinášejí ryzí odpovědi formulované pro konkrétního tazatele, přičemž za odpovědi mohou být ukryta další sdělení pro bytosti dialogu přítomné.

Mezi výše citovaným souhrnem a předmluvou knihy jsou odpovědi na otázky. Řadu otázek.

Vybírám jen několik odpovědí. Takových, které pokračují v tématu pana Tomáše.

"Žijeme ve světě materiálním, hmotném a my jsme Život. Jsme oživujícím prvkem vesmírů. Vnášíme do vesmírů akt vědomé tvorby."

"V každém okamžiku bychom si měli připomínat, jak hluboce jsme svázáni se zemí, se světem materiálním. Kdyby každý z nás neměl své fyzické tělo, nemohli bychom spolu o duchovních záležitostech ani hovořit. Všichni můžeme během svého života poznat krásy duchovního světa. Měli bychom si však v každém takovém okamžiku připomenout, že je prožíváme ve svém vlastním těle. Hloubka duchovního poznání nám dovoluje si tuto skutečnost uvědomit s narůstající měrou. Uvědomuji si to v plné míře i já, byť žiji ve stavu Vědomí. A tak žiji docela obyčejně, starám se o rodinu, živím se fyzickou prací. Jednoduchost takového života spočívá v tom, že život duchovní vytváří optimální podmínky, aby byla fyzická činnost naplňující, radostná, bezbolestná a povznášející."

"Může se Ti otevřít neuvěřitelně bohatý svět myšlenek, svět s úžasnými vazbami a souvislostmi, přijmeš-li, že tvůj mozek není paměťovou schránkou a že pracuje jako nejdokonalejší vysílač a přijímač myšlenek. Myšlenky, které z našeho prostředí čerpáme a do něj vkládáme, jsou energií věčnou, nezničitelnou a nás prolínající."

"Můžeš poznat, co je Vědomí, že je synonymem Boha, že my všichni jsme duchovními bytostmi, nedílnou součástí Vědomí a tedy Bohem."

"Dojdeš-li k tomuto poznání, pochopíš, že jsme nositeli absolutní svobodné vůle, že není energie, které se musíme poddávat. Pochopíš, že příčinou všech nemocí, nespokojenosti a násilí, které nás zdánlivě potkávají, jsou naše vlastní myšlenky. Člověk opakovaně žije následky svých předcházejících rozhodnutí."

*A jak je to s onou statickou a dynamickou složkou Absolutna, o níž hovořil pan Tomáš?
Inu prostě.*

My, bytosti tvůrčí, ožívujeme vesmíry. Tvoříme. Každá naše myšlenka (v principu je jedno, zda dobrá či nedobrá - je to jen zápis, energie) a každý náš prožitek (vítaný i nevítaný) se ukládají do Vědomí. A tam jsou pak trvale. Na věky věků. O nás a pro nás a ne jen pro nás. Ty uložené informace jsou nehybné. Jsoucí, ale jen informace. Data. V trvalém absolutním klidu. Bytosti tvoří, tvorba je pohyb. Nesčetné bytosti vesmírů tvoří a trvalá tvorba je onou dynamickou složkou absolutna.

A to je v principu celé. Jednoduché a úžasné.

Jednoduché principem a úžasné nekonečnou rozměrností.

V jednoduchosti je síla...

V nekonečnosti věčnost, neohraničenost...

Jsme obklopeni energetickým polem. Pojmy Vědomí, Absolutno, Bůh, Tao a jiné - lze považovat za synonyma, ale nejsou to slova totožná. Každé má jiné citové zabarvení. Hovořím o energetickém poli, ale s láskou v srdci se obracím k Bohu a uchvacuje mne nepředstavitelná nekonečnost Vědomí.

Původní představa Boha byla odpovídající bytosti, fyzické bytosti. Na určitém stupni vývoje to ani jinak nejde. Dodnes jsou v křesťanských časopisech předkládány články dokazující, že Bůh je bytost nad svým stvořením, oddělená. Hovořím-li o energii, informačním poli či informacích, máme také nějakou představu. Stále jsou to jen představy. Naše vlastní představy. Boha si však nelze přestavit. Boha lze pouze prožívat. Nečiní správně, kdo si představuje Boha jako starce na obláčku nebo jako vše obklopující informace zapsané v binárním tvaru jedniček a nul. Prvnímu zde minimálně chybí rozměr, druhému cit.

Uvědomuji si hlubokou moudrost věty Fráni Drtikola, že "Boha nelze poznat, Boha lze milovat"!

Pokorně a bez představ.

Tak Ho též hledám a vnímám a oslovuji, byť s představou informačního pole a n-rozměrného prostoru také občas účelově koketuji.

Jsme obklopeni energetickým polem myšlenek, prožitků negativních i pozitivních. Ve Vědomí jsou všechny vedle sebe, kvalitativní označení jim dáváme my, ve Vědomí jsou v Jednotě. Bez rozlišení. A je pouze na nás, se kterými se ztotožníme, souzníme.

"Pokud se ztotožníme s láskou a budeme ji žít, bude pro nás trvalým zdrojem radosti, optimismu, pomoci. Budeme láskou obklopeni a bude z nás vyzařovat pro druhé."

A toto je jen na nás. Máme svobodnou vůli.

Můžeme se ztotožnit s láskou a nemusíme. Je mnoho variant.

Co pan doktor Tomáš mysticky a květnatě započal, Honza Konfršt jednoduše a jasně dopověděl. Jsem jim za poznání vděčný, ale tuším, co by mi na mé poděkování odpověděli. Řekl bych, že: "K tomu poznání jsi si došel sám."

Slovy Honzy (vyslovenými obecně):

*"Nedokáží ovlivnit tvůj proces pochopení. To je na tobě. Pochopení, ten poslední krok, je na tobě."
"Skrze svoji vnitřní proměnu nabízím druhému proměnu analogickou. Chceme jít výše, ne klesat."*

Děkuji. Za souznění...

A ještě vybírám odstavec z Honzových slov. Tuze důležitý a všeplatný.

"Nedovolme si, aby naše víra byla slepá. Nedovolme si, abychom bez uvážení přijímali názory kohokoli jiného, aniž bychom o nich přemýšleli. Nedovolte si to ani vůči tomu, co právě čtete. Využívejme v této souvislosti trvale naši tvořivost. Buďme sami sebou. Můžeme si nechat poradit,

můžeme diskutovat, ale nenechme sebou manipulovat. Vždy zvažujme, zda je nabízené v souladu s naším vnitřním pocitem a dosavadní zkušeností".

* * *

Zavírám knihu a ukládám vedle oné od pana Tomáše. Pociťuji, že co jeden započal, druhý dokončil. Ale ta slovní formulace pocitu není správná. Pan Tomáš totiž také pokračoval. A Jan také pokračuje a budou pokračovat další. A lze hovořit vůbec o konání (započal, dokončil, pokračuje)?

V odpověď ocituji "seznam" literatury "připojený" k Janovým odpovědím na konci knihy:

"Je zvykem uvádět seznam literatury. Mohu však určit pouze jediný pramen, a tím je **Vědomí samo**. Nepřečetl jsem **cíleně** jedinou knihu za účelem, abych z ní mohl čerpat informace pro svoji roli prostředníka. Čerpal jsem z **knihy Života**."

Zde totiž nepatří slovesa ve tvaru "já konám" , ale spíše ve tvaru "je konáno".

*M. Zámečník
(sepsáno 1. července 2005)*